בראתי יצר הרע ובראתי לו MONSEY EDITION הדלקת נרות שבת – 5:54 זמן קריאת טמע/ מ"א – 9:20 זמו קריאת שמע /הגר"א – 9:56 סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:51 זמז לתפילת מנחה גדולה – 1:11 שקיעת החמה שבת קודש – 6:11 מוצטו"ה צאת הכוכבים – 7:01 צאה"כ / לרבינו תם – 7:23

TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES.ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. ORSENDANEMAILTO

שבת קודש פרשת בראשית – כ"ו תשרי תשפ"ו Shabbos Parshas Bereishis - October 18, 2025

ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי מוב ... (א-יב)

תנה ידוע הוא שכל מה שיש בכלל יש גם בפרט. ולכר מה שרואים שהיה כללות בריאת העולם, בהכרח שישנו גם בעולם הקטן שהוא האדם, והואיל ונאמר תהלים לג. ו) "בדבר ה' שמים נעשו". עלינו ללמוד מכאן את גדולת כח הדיבור שעל דו ברא הקב"ה את כל העולמות. וכדברי התנא באבות (ה. א) "בעשרה מאמרות נברא זעולם". משום כד. רוב מצוות האדם. ובראשו תלמוד תורה ותפילה שהו מעיקרי המצוות בעולם - נעשים על ידי דיבור, כי הוא עיקר בריאת העולם, ועל ידי אלו המצוות מחזק האדם את קיום אותם עולמות. וכמשאחז"ל (מנחות קי ע"א): "א"ר יצחק, מ"ד: (ויקרא ו. יה)' זאת תורת החטאת. וזאת תורת האשם' (שם ז. א). כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת. וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם". ע"כ.

הרי לנו. כי בזמננו מקריבים את הקרבנות על ידי הדיבור! ואף שבזמן הבית כדי זהריב קרבז היו צריכים לעשות מעשה שחיטה ממש. ובלא זה לא היה יוצא ידי חובת קרבת הקרבו. מ"מ בימינו על ידי לימוד פרשיות הקרבנות נחשב לאדם כאילו עשאם ממש. והיינו משום שהאדם נברא בצלם אלקים. כדמותו ובדפוסו ממש. וכשם שהוא ית' ברא כל הבריאה בכח הדיבור, כן האדם בכוחו לתקן כל דבר הצריך תיקון ע"י הדיבור.

ובגמרא (חוליז ס:) איתא: ״רב אסי רמי. כתיב: (בראשית א. יב) זתוצא הארץ דשא׳ בתלת בשבתא, וכתיב (בראשית ב, ה) 'וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ' במעלי זבתא! מלמר שיצאו דשאים ועמדו על פתח קרקע, עד שבא אדם הראשון וביקש ליהם רחמים. וירדו גשמים וצמחו; ללמדך: שהקב״ה מתאוה לתפלתן של צדיקים. רב

> לימודים מאת הדב אברחם דניאל אבטטיין טליט"א, בעמ"ס סדה אברחם יהכל הכיא גם הוא מככרות צאנו ומחלבהן וישע ה'

 π תורה הק' סיפר לנו המעשה שהיה עם קין והבל, ששניהם הביאו קרבן לה'. הקב"ה קיבל קרבנו של הבל, וירדה אש מן השמים ולחכה מנחתו, אבל קרבנו של קין לא נתקבל בשמים. ולא ירדה אש מן השמים. ויש לבאר, ששניהם הביאו קרבן לה' ממה שהם היו עוסקים, קין שהיה עובד אדמה הביא מפרי האדם מנחה לה'. והבל שהיה יואה צאן הביא מצאונו מנחה לה', ומדוע קיבל הקב"ה קרבנו של הבל ולא קרבנו של קיז? ועוד יש לבאר דכתיב: "והבל הביא גם הוא וגו". **והכלי יקר** הביא **מצרור המור** שכוונת "גם הוא". הוא להורות שלא נתעורר מעצמו להיבא קרבו לה'. רק אחר שראה שקיז הביא מנחה לה'. אז נתעורר גם כז להביא הקרבז לה'. וא"כ צ"ב. אם הבל בעצמו לא נתעורר להיבא הקרבן, מדוע קיבל הקב"ה קרבנו של הבל ולא קרבנו של קין, הרי

זיו עלה על דעתו מתחילה הרעיוו להביא קרבו? ויש לבאר הענין על פי דברי המדרש רבה (פרשה כ"ב, אות ו"): "וישע ה" אל הבל אל מנחתו, נתפייס ממנו, (ד, ה) ואל קין ואל מנחתו לא שעה, לא נתפייס ממנו". ע"כ. וביאר **הנזר הקודש** דברי המדרש וז"ל: "דהול"ל וישע ה' אל מנחת הבל, מאי אל

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

מאת הנאון מייר היב ברוך הירטפלו טליטיא, ראט כולל עטרת חיים ברוך, קליבלגד הייטס Halachos of Interpersonal Laws and Din Torah (49) שנים מקרא ואחד תרגום. The Gemara (1) states: "A person should *always complete the parsha with the congregation (by learning)* shnavim mikra v'echad targum. One who does this will have long days and years." Learning the text of the weekly parsha twice with the "Targum" is a segula for long life. According to the **Tur** and **Shulchan Aruch** (2), "*Targum*" means learning the parsha with **Rashi**, which is the best commentary to unlock the basic understanding of the *Chumash* (3). Others maintain that the halacha is referring to Targum Onkelus, as the Gemara (4) states that this translation of the *Torah* was actually given to us by Moshe Rabbeinu. RM''A (5) held that Targum Onkelus is like reading from the *Torah* itself! Accordingly, by reading the parsha with its original targum, we are in fact, presenting the *Torah* in the same manner as it was given at *Har Sinai*. The **Mechaber** (6) cites both opinions and rules that one can do either one, however, he says it is preferable to do both, *Targum Onkelus*

and Rashi, as that way one can satisfy both interpretations.

When to Start. The proper time to fulfill this *mitzyah* (7) is from the Sunday of the week when a given parsha is read, over the course of the whole week and preferably finishing before the Shabbos day meal (8). If one has not yet done so, then he has "until Mincha" to finish. Some say this refers to one's personal *Mincha*, meaning that a person can finish the *mitzyah* of *shnayim* mikra until he himself actually davens Mincha (9). Others say that the intent was until the time of Mincha Gedolah, the earliest time that one may daven Mincha (10). A third approach is that it refers to the time when *Mincha* is *davened* in the local *shul* (11). There

Proper Order. How should one do *shnayim mikra*: *posuk* by posuk, section by section, or parsha by parsha? There does not seem to be a clear consensus The Mishna Berura's (12) advice is to use the Vilna Gaon's method of learning a small part every day right after Shachris (i.e. on Sunday up to Sheini; on Monday up to Shlishi, etc.). By following this technique one will have finished this mitzvah by Shabbos, every week.

does not seem to be any clear-cut consensus on this issue.

ביז הריחיים – תבליז מדף היומי – זבחים כט:

he receives מלהות. he receives מחשבה פסולה that if one has a, לא יחשב he receives ר' מאי "מנין למחשב. בקדשים שהוא לוקה" why should he get אלקות? It is a כאל שאין בו מעשה? He answers, that this is following the שיטה of יהודה of שיטה that holds one does get even on a מחשבה פסולה be classified as a לאו שאיו בו מעשה. The מחשבה פסולה asks; why should this לאו שאיו בו מעשה. be classified as a שחיטה. the שחיטה is and the איז and the איז is that one may not do the שוחט לשם עבודה with a מעשה. This should be the same din as one who is אורה אינים או או או שריטה but on the מלקות He answers that the אזהרה He answers that the מלקות he answers that the מרשבה earld not on the מרשבה או but on the מרשבה. As we see that it is learned from the words מעשה is not a מעשה is not a מעשה is not a מיקר אזהרה and the מרשבה is not a מעשה is not a מיקר אזהרה whereas bv שוחט לע"ז and the מעשה and the מרשבה are both אוחט לע"ז epeaks out: even according to those that hold a מלסות does not have to be spoken out בדיבור but בחשבה alone is enough, the case of מלסות could only happen if he did speak out his מחשבה and there were התראה Because otherwise, the only way we would know that he had a מחשבה פסולה if the person himself told us (עיין **מנחת ברוד** ס' א' ענף ז'), and we know איו אדם משים עצמו רשע.

for מלקות writes as follows: some ask on our *Gemara* from תמורה that there the *halacha* is that one gets מלקות that there the *halacha* is that one gets מלקות being being לאו the יבדיבורו קעביד מעשה" even though the יבדיבורו לא ימיר of לא ימיר of לא ימיר of לא ימיר לא ימיר. The Gemara explains that since "בדיבורו קעביד מעשה" א מלסות. So here too, with his דיבור he is making the מלסות. So here too, with his דיבור he is making the מלסות. So here too, with his דיבור he is making the מלסות. that someone gave him the following 3 מחשבה פסולה who סברות is different: 1) Only by תמורה where his דיבור is making a היועד וא on the is his מעשה the לאו to onsidered a מעשה is his מעשה the לאו is on making a הלות פסול is on making a בהמה לאו is on making a מעשה is his מעשה ווא הקדש that is considered a מעשה. by us the לאו is having a wrong מרשבה. but not assur of פסלות הקרבר 3) By us, the מעשה doesn't make the חלות on the other animal. בסול that is making the הלות קדושה on the Torah pasul's the דיבור that is making the מרשבה on the other animal.

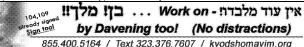
The מחשבת פסולה explains: we learn the לאו bin the מטיל מום בקדשים to be אסור. This is because it is a "כל מום לא יהיה בו" of לאו of לאוין. From which we can leam, it is שס"ה לאוין And one who has a מרושבה פסולה is considered as being ביסידשים, therefore it falls under this אל and it is not listed as its own separate . לאר He adds, since this is a לאר. one does not get לאר. אות ז'ז, מלקות. He adds, since this is a לאר שאיו בו מעשה.

R' Yosef Patzanovsky zt"l (Pardes Yosef) would say:

"In sheva berachos, we say שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצירך בגן עדן מקדם' - 'Grant joy to these loving friends, as You bestowed gladness upon Your created beings in the Garden of Eden of old.' What happiness did Hashem cause Adam to experience? The Torah advises one to forsake 'father and mother,' forget about pedigree, and focus only on one's partner Together they should endeavor to create a family tree and beautiful lineage of their own. Adam's unique happiness derived from the lack of argument between him and his wife Chava over pedigree, since both were entirely created by Hashem."

A Wise Man would say: "Space, light, and order are things we need just as much as we need bread or a place to sleep."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

לעי"נ ר' אריה לייביש ב"ר פינחס ליפשיטץ ז"ל נפטר כ"ו חשרי חשס"ג תהא נשפתו צרורה בצרור החיים

נחמו בר פפא הויא ליה ההיא גינתא. שדי ביה ביזרני ולא צמח. בעא רחמי אתא מיטרא וצמח. אמר: היינו דרב אסי". ע"כ הגמ'. רואים. שאפילו בבריאת העולם עצמה כביכול המתין הקב"ה לאדם, שגם הוא יהא שותף בבריאת העולם ע"י תפילתו. ועלינו ללמוד מכאן עד כמה חשובות הן תורתו ותפילתו של האדם. ובכלל כל מה שמתעסק בו עם פיו. כי כשם שהעולם וכל הבריאה נבראו על ידי הדיבור. כר העולם הקטז ממשיר להתקיים על ידי הדיבור. כמה אמונה צריר. איפוא, להיות לו לאדם בגודל כח הדיבור שלו, וידועים דברי שלפעמים הצדיקים אף שגדולים הם למאוד, מכל מקום אינם יכולים להושיע אחרים. משום שהם בעצמם אינם מאמינים כל כר שבכוחם לפעול עם כח הדיבור שלהם שהוא התפילה. ולכר אינם מתפללים כדבעי על זה הדבר. ומצינו שכוח האדם בתפילתו על עצמו הוא עצום למאוד. וכמו שאמרו חז״ל (בראשית רבה פרשה נג סימו י"ט): "יפה תפילת החולה לעצמו יותר מכל". ואף גם זאת אנו רואים. שבכוח תפילת האדם על עצמו להמשיר ישועה גם כשהוא נגד הטבע ממש. כמו שמעיד הכתוב אצל יצחק אבינו (שם כה. כא) ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו 'כי עקרה היא'. היינו על אף שידע שעל פי הטבע לא שייר בכלל שתזכה לבנים. כי עקרה היא, מכל מקום עמד והפציר בתפילה, ואכן זכה שנעתר השי"ת לבקשתו. 'ותהר רבקה אשתו'. ובכח זה של תפילה נותו הקב"ה גם כן הקיום לאדם ומקרבו לתכליתו, וידוע כי על ידה זוכה האדם ומגיע לדביקות בבוראו, ותיבת תפילה מורה על כך. כי תפילה הוא מלשון "תפל" והיינו כי על ידה זוכה ומתבטל ומתדבק להשי"ת. ונעשה כטפל אצלו. וכמ"ש: "נפתולי אלקים נפתלתי" (בראשית ל' ח' ועיין ברש"י). ויהי רצוז שנזכה להביז מה גדול כוחו של דיבור. וביותר דיבורי התפילה ולהשתמש בו לתועלת ולבנין העולם. אמז כן יהי רצון. הבל ואל מנחתו. וכז בהיז לא הול"ל אלא אל מנחת היו. שאיז עניז הבלה נופל אלא בקרבן המנחה לא באדם המקריב, ולזה אמר נתפייס ממנו, כלומר דקמ"ל דקבלת מנחת הבל ומנחת קין לא היה מצד עצם המנחה. לפי שמנחת הבל היתה טובה ומובחרת ממנחת קין, דהקב״ה לא איכפת ליה בהא ושקול בעיניו רב ומעט, אל הבל ואל מנחתו ... (ד-ד) - עיקר עבודת הקרבן וכאותה ששנינו (מנחות קי.) אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכויז לבו לשמים. אלא ה"ג קבלת המנחה היה מצד כוונת המקריב. כי הבל שהיה כוונתו

מובאר בדבריו יסוד גדול, שעיקרו של הקרבן הוא כוונת המקריב אותה, וקרבנו של הבל היה רצויה אצל הקב"ה. שהיה מקריב בעין יפה. משא"כ קרבנו של קין שלא היה בעין יפה, היה חסור בעיקר כוונת המקריב אותה, וע"כ לא קיבל הקב"ה קרבנו. והגם שעלה בדעתו תחילה להקריב לה', מ"מ עדיין חסור בעיקר כוונת הקרבז. וע"כ לא היה קרבנו רצויה להקב"ה.

רצויה ושלימה לשמים להקריב בשמחה ובטוב לבב בעיז יפה מבכורות צאנו ומחלביהן, נתפייס ממנו לפנות אליו לקבל מנחתו ברצון, אבל קין שהקריב בעין רעה מז הגרוע כדלעיל. וכז לא היה כוונתו רצויה ושלימה לשמים. וכמ"ש לקמז בשם הזוהר. לא נתפייס ממנו לפנות אליו לקבל מנחתו ברצוז. ולכר אמר פה נתפייס ממנו. ולא אמר נתפייס מהם, אף על גב דתרי נינהו הבל ומנחתו, והיינו לפי שאיז ענין הפיוס בא מצד עצם המנחה אלא מצד כוונת המקריב וכאמור". ע"כ.

ייברך אלקים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות ... (ב-ג)

Reb Shmuel Strauss, a great-grandson of the **Baal Shem of Michelstadt**, lived in Karlsruhe, Germany, and managed a small bank that his father-in-law had founded. From the start, it was evident that Reb Shmuel possessed unrivaled business acumen. As a man of integrity, many entrusted their entire savings with him, enabling him to support his family in comfort.

One Friday morning, Reb Shmuel donned his *Shabbos* clothing to attend a relative's *bris* and headed straight to his office for several hours before returning to prepare for Shabbos. That evening, on Leil Shabbos, Reb Shmuel was returning home from shul when he suddenly felt something in his pocket. To his shock and horror, he realized that all the monies from the morning's deposits were still in his coat, neatly wrapped in a cheesecloth and fabric pouch. His heart pounded wildly in his chest. His life and future, his reputation and integrity, all hung in the balance. Dropping that pouch was tantamount to throwing everything he had worked to build, into a raging river. In his mind's eye, he could already imagine the storm in the bank, his faithful clients - simple farmers and proprietors, professionals and small-time businessmen who had put aside penny after penny over the course of many years - gathering around his house and shouting, "Thief!" "Swindler!" "Criminal!"

Standing on the sidewalk in the heart of Karlsruhe near the teeming town square, Reb Shmuel Strauss made his choice. His hands didn't even tremble as he gently shook out his pocket and watched the money pouch fall to the ground. Without delay, he continued on his way, without casting another look behind him. Only in the back of his mind did the thought glimmer that he'd just switched fates with some Karlsruhe gentile who was about to catapult to wealth, while he'd plummet to poverty.

That Shabbos was unlike any Shabbos the Strauss family could remember. Reb Shmuel sang every zemer and melody with extra fire and passion, and divrei Torah spilled from his lips as pearls and gems. His wife and children were all blissfully ignorant of the sacrifice he'd made on the way home from shul, and they couldn't help but be infected by his unusual enthusiasm on that uplifting Shabbos. And when three stars glittered like diamonds in the Karlsruhe sky, Reb Shmuel held his gleaming silver becher and recited Havdalah. Droplets of red wine trickled down his hand and palm as he recited the blessings, inwardly thanking *Hashem* for infusing him with the strength of character and spiritual fortitude to fulfill His will.

Then, to his family's surprise, Reb Shmuel asked everyone to be seated and listen as he told them what he'd done on *Leil* Shabbos. Shock and fear, joy and consternation, terror and gratification, mingled in those moments as the family sat at the table still bedecked in its white tablecloth, and absorbed the enormity of their father's decision, his sacrifice, and future consequences. A long, meaningful silence ensued as everyone sank into their thoughts, reflecting on what Reb Shmuel had done. Suddenly, Reb Shmuel stood up abruptly and walked to the ornate coat closet, removing his hat and coat, "I must still do my hishtadlus," he said. "I'm going to look for the money pouch. Maybe, by some odd chance, it's still there."

Reb Shmuel hurried toward the spot where he'd dropped the money pouch several paces away from the town square, and sure enough, right there in the corner where he'd dropped it nearly twenty-four hours earlier was his pouch! He knelt to the ground and picked it up. The familiar feel and thickness were sufficient for him to know that every bill was still there! Reb Shmuel lifted his eyes Heavenward. Tears shone in his eyes, and his lips murmured the timeless words of *Mizmor L'sodah*, expressing his boundless gratitude to *Hashem* for standing guard over his money, just as Reb Shmuel had guarded *Shabbos*.

The following morning the Finance Minister of the district visited Karlsruhe. Deeply impressed by Reb Shmuel's character, the minister decided to open a government account and deposit government funds in his bank. Word of the government account spread like wildfire, attracting numerous clients, who all opened accounts in Strauss Bank, ultimately causing the business to triple and then quadruple in size, catapulting Shmuel Strauss to fame and fortune. With the proceeds, Reb Shmuel donated the historic Strauss Courtyard in Jerusalem, at the request of R' Yisrael Salanter zt"l, which housed numerous tzaddikim and gaonim, among them **R' Itzele Blazer zt'l** and **R' Naftali Amsterdam zt'l**. (Stories That Changed People's Lives, Rabbi Tzvi Nakar)

על הפטרות A penetrating analysis of the weekly שירו לה' שיר חדש תהלתו מקצה הארץ Haftorian על הפטרות ושביהם ... (ישעי' מב-י)

sea and vou creatures in it, your coastlands and their inhabitants!" Chazal wonder why the Navi uses the words "praise from the ends of the earth" to espouse praise for the Almighty, while the second half of the *posuk* seems to be more mystifying "those who sail the sea ... and the creatures *in it.*" What is the understanding of the elaborate wording?

Based on the words of the **Ibn Ezra** zt"l and the **Malbim** zt"l we can say as follows: There is a fundamental difference between wonders that have already taken place to wonders that *Hashem* intends to do in the future. Wonders that have taken place, even supernatural and nature-defying, become

Yeshaya HaNayi exhorts Bnei Yisroel: "Sing to Hashem a fathomable after they are performed and rooted in the essence new song, praise from the ends of the earth. You who sail the of the earth itself. Thus, even though they are supernatural. mortals on earth can find a way to humanize them and even "understand" them. But wonders that Hashem intends to perform are completely unfathomable as Hashem can do anything and we cannot imagine His possibilities or capabilities.

Since humans dwell on the earth, we have come to believe that we have some understanding of it. However, the deep sea and the heavens remain a mystery to us. Though we may study them, we still have very little understanding of how they work. Thus, the Navi says that we can better praise *Hashem* with what we feel more comfortable with - the earth, rather than attempting to praise *Hashem* "via the sea."

ויכרא האדם שם אשתו חוה כי

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

Immediately after the אצי הדעת of the אצי הדעת. Adam proceeded to name his wife Chava. Her name connotes motherhood of all humanity. The *Meforshim* grapple with why the name-giving was precisely now. (See **Rashi, Baal HaTurim, Ohr Hachaim** and others). Perhaps we can suggest the following *machshava*. The earlier *posukim* describe the punishments all the parties involved received; the Nachash, Adam and Chava. She was told "בעצב תלדי בנים", child delivery would be a painful ordeal Rashi comments on the word "עצבועך", and says "יה צער גידול בנים" - this refers to childrearing hardships. Chazal describe that before their sin, having a baby was a quick, painless process. After, it became a pain-filled blessing. What is the מדה כעד מדה (אדר מדה כעד מדה Cart מדה כעד מדה)?

Maybe there's a lesson to be gleaned. Sometimes, as we decide how to tackle a problem, we reach a decision based on how it would affect us, and only us. We fail to consider our action's impact on others. Our bechira not only affects us now, but also our future, and the future of our *doros* for all eternity. Chava, on her level, failed to "see" the wider effects of her actions. Thus, she was punished with regard to her childbearing, showing her that current actions affect the future too.

Adam Harishon taught us another lesson. Mothers - parents more accurately - are not zoche to that title unless they earn it! Until that point there was no pain linked to having a child. Now though, she would have to endure suffering in order to successfully raise them. Therefore, it was exactly at the time of discipline that was she named "אם" כל חי

As the story goes, there was once a person who complained about the צער גידול במים that required him to wake up during the night for his cranky child. A wise man replied, that's not צער גידול בנים! That is actually אידול בנים! While it's definitely not always an easy feat, this concept justifies our existence as the older generation passing on the *mesorah*.

May it be the will of *Hashem* that we heed our calling and we all be zoche to have much nachas from our children.

משל למה הדבר דומה

ויאמר ה' לא ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר ... (ו-ג) משל: The renowned English literary celebrity, Sir Robert Louis Stevenson, tells of one of his voyages to the South Sea Islands. In the midst of his voyage, a terrible storm arose. Rain and wind lashed at the ship and the terrified passengers, all huddled below deck, feared the ship would be lost.

Suddenly, one sailor asked where the captain was. Carefully, he climbed to the upper deck, where he saw the captain quietly pacing the bridge. The sailor was astounded to see the level of calm and confidence displayed on his captain's face. When the wind attempted to thrash him from undisturbed face, he looked out across the raging sea and the Captain" - placing his trust in Hashem Yisborach.

issued decisive orders for handling the ship.

After handling the orders, the sailor made his way back to the lower cabin where all the passengers were huddled together. They were anxious to hear from him.

In response to their questions, the sailor responded, "Believe me, I have seen the captain's face and all is well."

נמטל: Hakadosh Boruch Hu is the "Captain" of the World. He knows all and steers His creations in any way He wants. Amid all the anxiety and unpleasantness of our time, it is important for mankind to recognize that all matters are out of our hands for they are surely in the hands of the Master of the World. Amid all the uneasiness and confusion over what may side to side, the man stood his ground and calmly held onto lie ahead, it is critical for every person to take the time to the ship's wheel. The captain saw the sailor and with an separate himself from the others and gaze upon the "face of

ויאמר אלהים נטשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ... (א-כו)

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM AND BE A BETTER JEW BY R'YEHOSHUA GOLD

Chazal teach us that prior to the creation of our current world, the Almighty brought other worlds into existence which were destroyed. The reason they are not mentioned is illustrated through a mashal. A king who builds a magnificent palace upon a garbage dump would certainly not highlight the refuse buried beneath his royal edifice. The Vilna Gaon zt" explains that all the previous creations were characterized by such overwhelming evil they could not endure, comparable to the discarded trash. The remnants of these destroyed worlds became the very source of evil that exists in our current world. As humans with a unique blend of *Guf* and *Neshama*, it is our responsibility to vanguish the evil and elevate our existence through Avodas Hashem. The question is: Why create this complex universe, with such a struggle to achieve shleimus?

When Hashem was creating man, He "sought advice" from the Malachei Hashares who questioned whether it would be worthwhile. *Hashem* then asked them to name the animals and they could not. Man, *Hashem* pointed out, knew how to name them. Why is this item used to prove that human intellect is worthy of creation?

R' Aharon Lopiansky *shlita* uses this to explain that real value isn't found in effortless perfection. The *Ribono Shel Olam* desired to create a world where people *choose* to serve Him. Certainly there would be imperfections, but through our struggle we create a world striving toward Avodas Hashem. The best rebbi is not necessarily the one born brilliant, but rather the one who worked hard and persevered through his own challenges. Similarly, the *Malachim* who automatically serve *Hashem* could never lead this mission. Man - who was able to name the animals precisely because he shares their *chumriyus* - would be the one entrusted with this task, Our connection to the physical world, positions us to elevate creation through conscious choice.

As we start the new year, acutely aware of our imperfections, we may feel down. Remember, *Hashem* specifically created an imperfect world for He loves the struggle. Remember His love and rise to the occasion.